

De Ruwe Krijger

Cymrion 3

De Ruwe Krijger

Rosemary Hart
Victoria Flora

De Ruwe Krijger
www.rosemary-hart.com

Copyright © 2023 Rosemary Hart
Omslagontwerp: Marieke Veringa
Tekstredactie: Rianne Werring, Marieke Veringa
Romantische Roman
ISBN: 9789403683997
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De grote kathedraal van het Vacarion was zo volgepakt, dat de lucht er bijna te dik was om in te ademen. Isolda's benen trilden bij iedere stap die ze in de richting van het altaar zette. Zoveel mensen. Zoveel gezichten. Zoveel ogen die op haar gericht waren. Op haar – de bastaarddochter die eindelijk gelegitimeerd zou worden, benoemd tot enige levende erfgenaam van haar vader. En vervolgens zou haar troon tot erfschat worden gemaakt van een buitenlandse prins.

Hij was vlakbij haar. Hij hield haar stevig bij de arm, alsof hij haar ervan wilde verzekeren dat ze er niet alleen voorstond... Of misschien om zich ervan te vergewissen dat ze niet weg zou rennen. Misschien bestond er in zijn hoofd nog altijd een kans dat ze dat zou doen.

Het was duidelijk dat hij net zo min op zijn gemak was als zij. Geen wonder ook. Haar religie was nog steeds iets vreemds en onbekends voor hem. Toch was hij hier wel, bij haar, in het hart van haar geloof. Ze wist niet zeker of ze hem dankbaar was voor zijn aanwezigheid of dat ze hem erom haatte.

Ze keek omhoog, liet haar blik gaan van het statige altaar naar het hoge, gewelfde plafond en over de fresco's van heiligen en koningen, die iedere centimeter van de oude muren bedekten. Ze zou waarschijnlijk nooit haar eigen plek krijgen op die muren, maar ze was vastbesloten om haar nieuwe status in ere te houden, zo goed als ze kon.

De Papas – de hoogste in de orde van offermannen – was even uitbundig gekleed als zij en haar echtgenoot, in een gouden robe die over de grond sleepte. Ze sloeg haar

ogen neer zodra ze voor hem stond. Adalfonskars greep op haar arm werd nog iets strakker.

‘Gezegend zijn jullie, door de Drievuldigheid, de Ene in Allen,’ zei de Papas.

‘Gezegend zij de Drievuldigheid!’ echoden de mensen in de Kathedraal. Een rilling gleed langs Isolda’s ruggengraat naar beneden.

‘Isolda, dochter van Florian en Alianna Withaven, u bent hier vandaag gekomen om de zegen van de Drievuldigheid te ontvangen, en om voor het oog van deze getuigen toegevoegd te worden aan de lijn van de vorsten van Cymrion.’

Isolda knikte, haar mond droog als een zandvlakte.

‘Kniel,’ zei de Papas niet onvriendelijk, en nam de kleine, gouden oliehouder die van één van zijn offermannen hem gaf.

Nu moest Adalfonskar haar wel loslaten. Ze dacht dat ze een nerveuze trek om zijn mond zag, al verdween die vlug achter een uitgestreken masker. Zijn hand verdween en ze aarzelde een moment, waarna ze op haar knieën neerzeeg voor de Papas, haar hoofd eerbiedig gebogen.

‘Zweer je de Drievuldigheid in alles te dienen?’

‘Dat doe ik,’ zei Isolda. Ze voelde een paar druppels olie op haar voorhoofd landen.

‘En zweer je het Huis van Cymrion in alles te dienen?’

‘Dat doe ik, nu en altijd.’ Nog een aantal druppels gleden langs haar wenkbrauwen.

‘Sta op, erfgenaam van Cymrion.’

Adalfonskar stak zijn hand uit. Ze nam hem aan, en toen ze weer tegenover hem stond, bracht hij haar hand naar zijn lippen om ze zachtjes over haar huid te doen strijken.

‘Mijn prachtige *regin*,’ fluisterde hij, zo zacht dat alleen zij zijn woorden kon horen.

Tijd om iets terug te zeggen, had ze niet. Honderden stemmen juichten haar toe, zo hard dat de kathedraal leek te trillen op haar grondvesten. Bij het verlaten van het reusachtige gebouw, omgeven door een zee van witte bloemen, raakte ze overdonderd door het luide applaus en het scanderen van haar naam. *Isolda de Schone*, noemden ze haar. *Isolda de Standvastige*. Ze had geen idee wanneer men had besloten dat ze die bijnamen had verdiend. Ze zwaaide vanuit de koets naar alle toeschouwers die zich langs de route verzameld hadden, vanaf de kathedraal tot aan het kleine paleis van haar vader in het midden van de stad, waar de vorst verbleef wanneer hij met het Vacarion onderhandelde. Vlak voor de poort hielden haar lijfwachten de stroom van toeschouwers tegen.

Megangar opende de deur van de koets en hielp haar uit te stappen. Adalfonskar sprong soepel achter haar aan. Ze bleven enige tijd naast de koets staan en zwaaiden naar de samengestroomde mensen die buiten de poorten stonden, totdat Adalfonskar haar onder zachte dwang meenam naar de afgesloten privétuin, die het paleis omringde. Nadat ze de doorgang gepasseerd waren, zuchtte hij diep.

‘De mensen weten hier hoe ze hun liefde voor hun vorsten moeten uiten, dat moet ik hen nageven,’ zei hij.

‘Hun vorsten?’ Isolda grinnikte. ‘Ik dacht dat ze alleen voor mij kwamen.’

Zijn blik werd even overschaduwd door iets dat ze niet kon benoemen. Even snel als het kwam, verdween het uit zijn ogen en leek hij zich te realiseren dat ze hem plaagde. De prins schonk haar een ietwat gespannen glimlachje.

‘Natuurlijk, mijn liefste.’

Isolda fronste. ‘Je ziet er moe uit. We zullen nog steeds moeten dineren met de Papas en de edellieden, maar daarna zal iedereen ons een paar uur met rust laten.’

‘Daar kijk ik naar uit.’ Hij kuste haar op de wang. ‘Het is... veel om aan te wennen. Maar denk geen moment dat ik ongelukkig ben, omdat ik geen energie meer heb om je grappen te verwerken.’ Ditmaal was zijn glimlach oprecht. ‘Want ik ben gelukkig.’

Ze hoopte dat hij de waarheid sprak. In de afgelopen drie weken was het moeilijk geweest om de stemmingswisselingen van haar echtgenoot bij te houden: het ene moment flakkerde zijn temperament op en het volgende was hij weer de vriendelijkheid zelve. Niet dat hij echt onvriendelijk was geweest naar haar of Megangar toe – nee, hij had zich vooral misdragen richting zijn eigen krijgers of de bedienden. Ze begreep wel waarom hij zo gespannen was – de dreiging in Llanfair was immers nog niet afgenomen. Het beeld van Manettes hoofd, haar gezicht verwrongen in een doodsschreeuw, was in haar geheugen geprent als een schroeiend brandmerk. Adalfonskar had haar nog altijd niet verteld wat hij wist over de ontsnapte moordenaar... als hij al iets wist. Hij moest zeker iets vermoeden, want er hing een voortdurende sluier van waakzaamheid en paranoia over het ooit zo veilige Llanfair. Ze was bijna blij dat ze een tijdje van huis weg was.

Isolda wreef over haar voorhoofd en voelde het gladde spul onder haar vinger glibberen. ‘Ik zit onder de olie.’

‘Je zult je moeten verkleden voordat we dineren. Megangar! Neem Ishild mee naar haar kamers en laat een dienstmeisje komen om haar te helpen.’

Megangar boog en bood Isolda zijn arm aan. ‘Uwe Majesteit.’

‘Bij de Vrouwe,’ mompelde ze ongemakkelijk. ‘Wat klinkt dat vreemd.’

Hij grijnsde. ‘Het klinkt voortreffelijk, als u het mij vraagt.’ Terwijl hij haar begeleidde, liet hij zijn vrije hand op haar arm rusten. ‘Hoe voelt u zich, Uwe Majesteit?’

‘Ik was zo nerveus dat ik geen plaats meer had voor andere gevoelens.’ Ze dacht na terwijl hij haar via de monumentale deur de warm verlichte hal in leidde. ‘Nu het allemaal achter de rug is, ben ik gewoon nog steeds Isolda.’

‘Goed zo,’ zei Megangar. ‘Ik houd van Isolda zoals ze is.’

Megangar leek zich helemaal op zijn gemak te voelen met haar aan zijn arm, ook al was hij nog maar enkele weken geleden in haar leven gekomen. De Skanderianen waren beter opgeleid in oorlogvoering dan haar eigen volk en Megangar was zonder twijfel één van de beste krijgers die ze ooit in haar leven had gezien. Toch voelde ze zich nu dag en nacht bedreigd, zelfs met haar mannen aan haar zijde.

Ze bereikten de deur van haar kamer en hij hield die voor haar open. Deze koninklijke vertrekken waren groter dan alle kamers die ze ooit voor zichzelf had gehad, zelfs groter dan Correntijns oude kamers in Llanfair, die nu van haar en Adalfonskar waren.

Megangar volgde haar naar binnen. Dat was onbetamelijk – geen enkele man behalve haar vader of echtgenoot hoorde met haar alleen in één ruimte te zijn – maar de mensen aan het hof waren gewend geraakt aan het idee dat ze onder permanent toezicht stond. Het vuur in de slaapkamer was ontstoken, waardoor de zithoeken aangenaam warm waren geworden. In het slaapgedeelte, naast het grote bed, stond een hoge spiegel. Isolda keek naar zichzelf aan in de weerspiegeling.

Prinses. Erfgenaam Echtgenote. Misschien was ze toch niet meer enkel Isolda.

‘Zal ik een dienstmeisje uw bad laten regelen, *regin*?’ vroeg Megangar.

‘Dat zou zeer welkom zijn.’

Hij knikte, maar vertrok niet direct. Hij stapte dichterbij haar toe, legde zijn handen op haar schouders en keek naar hun weerspiegeling, voordat hij zijn lippen langs haar nek liet glijden voor een kus. Zijn baard schuurde op een aangename manier, zodat ze kippenvel kreeg. Voordat hij kon vertrekken, zei ze: ‘Megangar, wacht. Ik heb iets voor je.’

Hij draaide zich om en boog. ‘Ja, Uwe Majesteit?’

Ze liep naar haar schrijftafel, pakte een kistje op en lichtte het deksel. Erin bevond zich een dolk, bezet met juwelen die vlamden in het licht van het vuur. ‘Deze was van Correntijn.’ Ze hield hem het wapen voor. ‘Je hebt mijn leven gered, vorige week. Ik vond dat je deze moest hebben.’

Vorige week... Isolda voelde de genezende steekwond in haar zij nog bij iedere beweging die ze maakte. Iemand was in de tuinen op haar afgerend, had haar weten te overrompelen. Isolda herinnerde zich er weinig meer van, behalve een kluwen armen en benen, toen een bonk tegen de zijkant van haar hoofd en daarna het geschreeuw van haar aanvaller terwijl hij aan Megangars zwaard stierf. Zijn dolk was nauwelijks door de beschermende maliën onder haar jurk gedrongen en ze was er snel weer bovenop geweest. Maar die angst, die woelde nog in haar lichaam.

Megangar zweeg. Hij trok de dolk uit zijn met juwelen bezette schede en bestudeerde het lemmet.

‘Dit is uitstekend gemaakt,’ zei hij. ‘Dank u, hoogheid. Ik zal hem met trots dragen.’

‘Draag het eervol.’ Ze glimlachte naar hem voordat ze hem plagend de deur wees.

Terwijl een dienstmeisje haar in een zacht, comfortabel gewaad hielp, hoorde ze haar man de kleine salon binnenkomen, gevolgd door een aantal anderen. Ze hoorde het vertrouwde geluid van zware kisten die neergezet werden en zuchtte. Skaa mocht weten wat haar man deze keer uit zijn eigen land had laten verschepen. Boeken, kleren, juwelen... Het was alsof hij zijn hele provincie naar Cymrion wilde verhuizen.

Ze kon niet horen wat hij zei, maar ze kon aan de toon van zijn stem merken dat hij zich ergens aan ergerde. Ze verwachtte Megangar te horen, die hem zoals altijd probeerde te kalmeren, maar tot haar verbazing was het niet zijn stem die hem tegensprak. Het was een lage vrouwenstem.

Dat was interessant. Ze sloot de sjerp rond haar gewaad en knikte naar de meid dat ze kon gaan. Met haar krullen nog nat en loshangend over haar schouders, stapte ze vanuit haar kleedkamer de salon in.

‘Adalfonskar?’

Ze onderbrak hem in zijn zin. Hij keek naar haar om en wendde zich vervolgens weer naar de andere vrouw. ‘Mijn echtgenote, prinses Ishild,’ zei hij. ‘Liefste, ik wil je aan iemand voorstellen. Een oude... wel, een bekende.’

Isolda bekeek de vreemdelinge van onder tot boven. Ze was groot. Niet alleen lang, maar ook breed van gestalte. Haar haren waren effen bruin, samengevlochten in een lange, dikke vlecht. Ze keek bijzonder streng, bijna alsof ze iets naars rook, en ze stond wijdbeens en met gevouwen armen, zoals een voetsoldaat. Ze droeg een tuniek boven een paar lange kousen, die haar enorme kuiten omspanden, en over haar tuniek droeg ze een lederen kuras. Ze was op en top vrouwelijk – niemand zou haar verwarren met een

man – maar alles aan haar deed Isolda denken aan een krijger.

‘Dit is Edhelbritta, uit Magna Skander,’ zei Adalfonskar. ‘Ze is een *marimasko*, de beste die ik ooit heb zien optreden. Ik heb haar gevraagd om naar Cymrion te komen, zodat ze je kan dienen en beschermen.’ De vrouw maakte een stijve buiging. Ze zag er niet uit als iemand die gewend was om te dienen.

Isolda herinnerde zich dat Adalfonskar en Megangar over de *marimasko*’s hadden gesproken, maar slechts kort. ‘Je bent een vrouwelijke krijger?’

‘Dat klopt,’ zei de vrouw. ‘En ik begrijp dat jij dat niet bent.’ Haar stem was hard en haar ogen glansden als stukjes onyx.

Isolda glimlachte. ‘Ik vrees dat ik voor iets anders in de wieg ben gelegd.’

‘En iemand heeft besloten je strot door te willen snijden.’ De vrouwelijke krijger schonk Isolda een strak glimlachje. ‘Je zult wel blij ben dat ik hier ben om dat te voorkomen.’

‘Edhelbritta heeft wat...’ Adalfonskar schraapte zijn keel. ‘...*moeite* met het aanvaarden van autoriteit. Als ze zich al te onbeleefd uitdrukt, laat het me dan weten, Ishild.’

Edhelbritta trok een wenkbrauw op, alsof ze hem wilde vragen wat hij van plan was daartegen te doen.

‘Je bent niet gewend dat er een heer of dame boven je staat?’ vroeg Isolda.

‘Wij *marimasko*’s volgen onze eigen regels,’ zei Edhelbritta, zonder haar blik van Adalfonskar af te wenden. ‘We worden getolereerd binnen de Skanderiaanse maatschappij, zolang we doen alsof we niets meer dan artiesten zijn, en zo nu en dan een verzoek van de koning inwilligen.’

‘Of van zijn zoon,’ vulde Adalfonskar aan. ‘Nadat hij je van een openbare terechtstelling heeft gered. Ik vraag je niet om mij en mijn vrouw te dienen tot het einde van je dagen, Edhelbritta. Zodra de dreiging voorbij is, mag je terugkeren naar je toevluchtsoord in de bergen en mogen jij en je zusters doen wat jullie willen.’

‘O, zwijg, geitje,’ bromde zij. ‘Je hoeft me er niet aan te herinneren dat ik een levensschuld heb. Die ik overigens van plan ben ten volle terug te betalen.’

Isolda’s mond viel open. *Geitje?* Alleen Megangar had zijn meester ooit zo durven noemen, en hij zou het nu niet meer durven herhalen. Wanneer had Adalfonskar deze bergvrouw in Skaas naam ontmoet? Isolda schudde haar hoofd en zei lachend: ‘Je hebt gelijk, ik ben blij dat je hier bent, Edhelbritta. En je bent van harte welkom.’

‘Ja,’ bromde Adalfonskar. ‘En je mag ook meteen vertrekken – om je kamer in orde te maken. Het vertrek hiernaast staat tot je beschikking, Megangar zal het je tonen.’

‘Ja, *reger.*’ Edhelbritta boog nogmaals stijfjes voordat ze vertrok.

Isolda wendde zich tot Adalfonskar. ‘Ze is werkelijk voor niemand bang, of wel? Zelfs niet voor jou.’

‘Ik weet dat ze een lastige is, maar ik verzeker je dat ze je uitstekend zal beschermen. We hoeven niet te verwachten dat ze je haar kamt, of...’

Ze legde hem het zwijgen op door haar lippen op de zijne te drukken. Hij viel meteen stil en sloot zijn ogen, genietend van de kus. Nadat zij die verbrak, zuchtte hij.

‘Waar was dat voor?’

‘Dat was omdat je me een onafhankelijke Skanderiaanse hebt gebracht,’ zei Isolda. ‘Ik vind haar geweldig.’

Dat ontlokte hem een glimlach. De eerste echte glimlach die hij haar de hele dag had geschonken. ‘Dat hoopte ik al. Maar probeer haar niet aan te moedigen in haar minachting voor onze status, alsjeblieft. Ze zorgt al voor genoeg problemen. Ik zou niet graag zien dat ze een nog schadelijker reputatie krijgt.’

Isolda ging op een stoel bij het vuur zitten en kamde haar vingers door haar natte krullen. ‘En wat is haar reputatie?’

‘Ze veracht mijn vader en ze heeft zijn heerschappij openlijk getrotseerd. Daarvoor werd ze gevangengezet en bevolen om haar woorden publiekelijk terug te nemen. Ze zei dat ze daarmee akkoord ging, om haar woorden vervolgens publiekelijk te herhalen. Natuurlijk werd ze veroordeeld tot de dood. Zonder mijn bemoeienis zou ze nu allang onder de grond liggen.’

‘En... waarom bemoeide je je ermee?’

‘Omdat ik het met haar eens was.’

Isolda stopte met het kammen van haar haren en keek hem aan. ‘Jij zou je vader publiekelijk dezelfde verwijten maken?’

‘Natuurlijk niet. Dan zou hij mij net zo goed laten executeren. Ik weet wel beter, Ishild. Ik hoop dat je dat weet.’

‘Natuurlijk weet ik dat.’ Ze zweeg even. ‘Ik wist gewoon niet dat je afkeer van hem zo diep ging.’

‘Afkeer is niet het juiste woord... Maar ik ben het in veel opzichten niet met hem eens.’

Er was veel dat hij voor haar achterhield, zoveel was Isolda wel duidelijk. ‘Op een dag zullen we hem moeten ontmoeten,’ zei ze zacht. ‘Hem onder ogen komen.’

‘Dat weet ik.’ Adalfonskar stond op. ‘Ik moet me klaarmaken voor het diner met... je weet wel.’ Hij gromde

iets in zijn eigen taal. ‘Het spijt me. Excuseer me, mijn Ishild.’ Hij verliet de salon zonder haar aan te kijken.

‘Je bent geëxcuseerd,’ mompelde Isolda, volledig overbodig, want hij kon haar al niet meer horen. Voor een man die niets liever wilde dan een huwelijk met een legitieme kroonprinses, leek hij erg afgeleid op de dag van haar legitimatie.

2

Isolda was blij om haar vader te zien, en ze was bijna even opgelucht dat haar echtgenoot later voor het diner arriveerde, zodat ze wat tijd had om met haar vader te spreken zonder zijn overheersende aanwezigheid. Haar vader en Adalfonskar konden het niet goed met elkaar vinden – het was afkeer op het eerste gezicht geweest en Isolda vroeg zich af of dat ooit nog zou veranderen.

Desondanks leek de koning vrolijk vandaag; in elk geval vrolijker dan ze hem in tijden had gezien. Het had hem veel moeite gekost om over de dood van zijn twee kinderen heen te komen – en hij had het er niet minder moeilijk mee dat zijn enig overgebleven kind in het huwelijk trad met de man die dat alles had veroorzaakt, al was dat niet Adalfonskars bedoeling geweest. De hele situatie bezorgde haar hoofdpijn en een knoop in haar maag. Er waren dagen dat ze oprecht affectie voelde voor haar echtgenoot, dat ze misschien zelfs méér dan dat voelde. Tegelijkertijd kon ze nooit vergeten hoe haar zusje Deirdra was gestorven... Die blik van ongeloof en angst in haar ogen, terwijl het bloed opwelde uit de wond in haar nek...

Tijd om opgeslokt te worden door die nachtmerrieachtige herinnering, had ze gelukkig niet. Haar vader was lang niet de enige die haar aandacht wilde. Er waren vele gasten naar haar legitimatiefeest gekomen: edelen en militairen, mannen en vrouwen die ze nog nooit had ontmoet. Lieden die zich nooit hadden beziggehouden met een bescheiden bastaardmeisje, maar die, nu ze de kroon van haar vader zou dragen, bij haar in het gevele

wilden komen. Het was bijna onmogelijk om hen op afstand te houden – totdat Adalfonskar binnenkwam. Isolda bedwong een wrange glimlach terwijl ze keek hoe iedereen meteen wat stapjes achteruit schuifelde, alsof de Skanderische prins een magnetische kracht om zich heen droeg, die hen fysiek uit de weg duwde. Hij was goed op weg om gerespecteerd te worden door het Cymrische volk, maar stond ook bekend om zijn uitzonderlijke vaardigheden in de strijd, om nog maar te zwijgen van zijn temperament. De combinatie van de twee zorgde ervoor dat mensen ofwel in zijn gunst wensten te komen, of ver weg van hem wilden blijven.

‘Liefste.’ Hij legde zijn handen op Isolda’s schouders en boog zich voorover. Zijn lippen raakten de haren ongegeneerd. Het was normaal, dacht Isolda, terwijl haar hart iets te snel begon te slaan. Het was doodnormaal dat een echtgenoot zijn vrouw op die manier begroette. Waarom voelde alles dan altijd aan als een machtsstrijd? Dat gevoel werd alleen nog maar versterkt toen Adalfonskar zijn rug rechtte en haar vader een knikje gaf, alsof hij zijn overwinning nog eens extra moest inwrijven.

‘Schoonvader.’

Koning Florian dwong zichzelf tot een glimlach die zijn ogen niet bereikte.

Isolda sprak in het Skanderiaans, wat haar dankzij intensieve studie inmiddels aardig goed afging: ‘Ga zitten. Je zult wel honger hebben.’

‘Als een beer.’ Hij nam naast haar plaats en liet zijn grote hand zwaar op haar been rusten, vlak boven haar knie. ‘Waar spraken jullie over?’

‘Het verdrag met Pictia,’ zuchtte Isolda. ‘Ze hebben felicitaties gestuurd, maar geen gezant. Het is...’ Ze keek rond, om te zien of niemand luisterde en liet haar stem iets zakken. ‘Er wordt aanstoot aan genomen.’

‘Ik begrijp het.’ Zijn glimlach leek net zo geforceerd als die van haar vader. ‘Ik geloof niet dat ik vandaag het geduld heb voor het bedrijven van politiek.’

‘Dan had je niet zo hard moeten streven naar het koningschap,’ merkte haar vader scherp op.

Adalfonskars ogen flikkerden gevaarlijk. Voordat Isolda kon reageren, stond hij op en strekte hij zich tot zijn volle lengte, waardoor hij boven haar vader uittorende.

Geschrokken greep Isolda zijn arm vast; ze voelde zijn spieren onder zijn dure tuniek spannen en had het gevoel alsof ze in haar eentje een vurig strijdros in bedwang moest houden.

‘Vader,’ zei ze, ‘dat was ongepast! Alsjeblieft...’ Die smeekbede was meer tot Adalfonskar gericht ze duwde haar vingers in zijn arm. ‘Voor mij?’

Even was het alsof iedereen in de ruimte tegelijkertijd de adem inhield. Adalfonskar keek Florian aan alsof hij overdacht op welke manier hij hem zou vermoorden en Florian keek woedend terug. Uiteindelijk werd de stilte doorbroken door de Papas, die luid kuchte en zijn keel schraapte. Florian stond op, zonder het oogcontact met zijn schoonzoon te verbreken.

‘Dat was niet nodig geweest,’ zei hij, heel langzaam. ‘Vergeef me, prins.’

Adalfonskar liet zich weer langzaam op zijn stoel zakken. ‘Ik accepteer uw verontschuldiging.’

Isolda liet haar adem ontsnappen en ontspande haar verkrampte vingers in zijn onderarm. Haar handen beefden zachtjes.

Als een schaduw gleed Megangar naar voren. ‘Kan ik een verfrissing voor u halen, *reger*?’

Adalfonskars schouders ontspanden zichtbaar wat. ‘Een lichte wijn. Dank je, Megangar.’

Isolda bleef hem in de gaten houden, totdat ze eindelijk haar eigen glas durfde oppakken. Zou ze het hem vragen...? Of was het verstandiger om stil te blijven?

Voordat ze tot een beslissing kon komen, werd de hoofdgang van het avondmaal geserveerd. Adalfonskar bleef verrassend stil tijdens de maaltijd en hij leek niet veel trek te hebben. Nadat de bedienden de tafel hadden opgeruimd om een klein dessert te serveren, stond hij op.

‘Ishild, vergeef me. Dit is een grootse dag en ik zou niet gelukkiger voor je kunnen zijn. Maar ik voel me niet goed en ik trek me terug.’

‘Maar...’ Hij was eens boos op haar geworden nadat ze zich eerder had willen terugtrekken van zijn viering. Maar toen was zij niet veel meer geweest dan zijn gevangene... Als hij nu vertrok, zou dat een heel andere indruk geven. Het protest lag al op haar lippen, maar toen ze hem in de ogen keek, slikte ze de woorden in. Hij zag er inderdaad niet goed uit. ‘Goed dan. Natuurlijk.’

Hij drukte een wat ruwe kus op de rug van haar hand en vertrok toen. Met gemengde gevoelens keek ze hem na.

Megangar leunde langs haar stoel naar voren. ‘Ik vraag uw toestemming om achter mijn meester aan te gaan, Uwe Hoogheid. Uw Skanderiaanse wachter is dichtbij en zal u in de gaten houden, net als de andere bewakers.’

‘Weet je wat er met hem is?’ vroeg Isolda zachtjes.

‘Hij is...’ Megangar zweeg. ‘Ik zal het u later vertellen. Dat beloof ik.’ Hij kneep zachtjes in haar schouder voordat hij wegging.

Haar vader leunde naar haar toe en zei: ‘Misschien kun je hem het best achterna gaan, Isolda. Als er iets aan de hand is in Magna Skander dat een bedreiging voor ons kan vormen, kunnen we daar maar beter zo snel mogelijk van horen.’

Ze knikte. ‘Edhelbritta?’ De vrouw verscheen geluidloos. Ondanks haar brede verschijning, wist ze zich opvallend subtiel te verplaatsen. ‘Kom met me mee,’ zei Isolda. Terwijl ze opstond, deden alle anderen aan tafel dat ook, behalve haar vader en de Papas, die nog altijd hoger in rang waren dan zij. Toen ze vertrok, bogen ze allemaal – en direct daarna begon het geroddel.

Net toen ze de salon binnenstapte, stapte Megangar de slaapkamer uit. Hij sloot de deur en zei zachtjes: ‘Ik heb hem aangespoord om te gaan slapen. Ik heb gezegd dat ik u de zaak zal uitleggen. Het spijt hem zeer dat hij onwel is.’

‘Wat is er in Skaas naam aan de hand?’ Dit was allemaal niks voor Adalfonskar, die te veel genoot van de glorie en de lof van koninklijke zaken om zijn tijd in bed door te brengen.

‘Hij is al die tijd... Hoe zeg je dat?’ Megangar pauzeerde om na te denken. ‘Wij zouden zeggen dat het rood uit zijn bloed is verdwenen door de zorgen. Hij heeft me verzocht om u dit niet te vertellen, maar hij heeft moeite met slapen gehad sinds u werd aangevallen. Het maakt hem moe, en die vermoeidheid maakt hem onvriendelijk. En vandaag heeft hij meer slecht nieuws ontvangen uit Magna Skander. Een goede vriend van hem is geëxecuteerd. Anderen zijn opgesloten.’

Isolda liet zich op een stoel zakken, terwijl ze de woorden van Megangar overdacht. ‘Er zijn dingen tussen hem en zijn familie waar ik nog niet over gehoord heb. Klopt dat?’

Megangar keek naar Edhelbritta. ‘Je kunt gaan.’

‘Waarom?’ antwoordde ze. ‘Ik weet alles over deze zaken.’

‘Je kunt gaan.’ herhaalde Megangar, zonder zijn stem te verheffen. De vrouw gromde iets, draaide zich om en vertrok. Megangar nam zelf plaats tegenover Isolda en leek na te denken.

‘Ik weet niet zeker of ik degene ben die het je moet vertellen.’ Hij glimlachte verontschuldigend. ‘Maar ik denk dat we allebei weten dat hij dat niet zal doen, omdat hij je niet wil verontrusten.’

‘Ik ben al verontrust.’

‘Ik weet ik.’ Hij zuchtte. ‘Adalfonskar en zijn oudere broer, Skarskallen, zijn heel verschillend. Skarskallen lijkt in alle opzichten op hun vader, Ludovikander. Het zijn mannen van traditie... van rigoureuze traditie. En ze aanvaarden geen kritiek, zoals Edhelbritta kan bevestigen. Adalfonskar erkent de noodzaak van hervorming, maar omdat hij slechts de tweede zoon is, heeft hij niet de macht om die af te dwingen. Het enige wat hij kon doen, was stilzwijgend steun verlenen aan degenen die wel de macht hebben om hervormingen door te voeren: raadsleden, edelen, publieke figuren...’

‘Of het land verlaten en in een ander koningshuis trouwen,’ zei Isolda zachtjes. ‘Maar dat beschermt de achtergeblevenen niet. Dus die zijn nu... aangehouden?’

‘Eén van Adalfonskars vrienden was een raadslid. Ze zijn samen opgegroeid aan het hof. Hij is geëxecuteerd; andere leden van zijn partij zitten gevangen. Hen wacht hetzelfde lot.’

Geen wonder dat hij uit zijn doen was. ‘Hoe onopvallend was zijn steun? Weet zijn vader daarvan?’

‘Dat doet hij zeker. Maar Adalfonskar is altijd slim genoeg geweest om iedereen duidelijk te maken dat hij de positie van zijn vader of zijn broer niet in twijfel trekt.’

Isolda tikte nadenkend met haar vingers tegen haar knie. ‘Slaapt hij al?’

‘Ik betwijfel dat hij zo snel in slaap is gevallen,’ zei Megangar. ‘Wil je dat ik wegga?’

‘Je kunt hier wachten, als je wilt.’ Ze stond op en ging naar de deur die de zitkamer van de slaapkamer scheidde. Zachtjes voegde ze eraan toe: ‘Misschien wil hij jou wel liever zien dan mij.’

‘Dat weet ik niet zeker,’ antwoordde Megangar. ‘Jij bent een gedegen rivaal geworden in de zaken van zijn hart. Meer dan ik had verwacht, misschien wel meer dan ik had gehoopt.’

Dat zorgde ervoor dat ze bevroor, haar hand al tegen de deur. Een flits van schuldgevoel, vermengd met zorgen, vulde haar hart. Isolda opende haar mond om iets te zeggen, besloot er vervolgens van af te zien en klopte een keer op het hout voordat ze de deur opende en naar binnen glipte. ‘Adalfonskar?’

Hij gromde. ‘Ishild. Moet je niet bij onze gasten zijn?’

In het halfdonker van de kamer begaf ze zich naar het bed en ging erop zitten. ‘Megangar vertelde me wat er mis is. Wees niet boos op hem.’

‘Dat ben ik niet.’ Hij zuchtte. ‘Het spijt me dat ik de viering op deze grote dag moet verpesten. Maar ik ben... Ik ben echt...’ Hij leek niet in staat om de juiste woorden te vinden. ‘Ik ben diepbedroefd vandaag.’

Isolda leunde dichterbij, om zijn blauwe ogen te bestuderen. Ja, ze leken vandaag erg troebel. Zachtjes wreef ze met haar vingers over zijn wang. In het Skanderiaans zei ze: ‘Je had me dit kunnen vertellen. Dat weet je, toch?’

‘Er lag al te veel op je delicate schouders, *niare*.’ Hij hief een hand op en streek ermee door haar haren. ‘Ik ben

in veel opzichten onrechtvaardig tegen je geweest, en dit is er maar één van.’

Ze maakte een afwijzend geluid. ‘Denk je niet dat er nog veel meer zaken op mijn schouders terecht zullen komen als we eenmaal de troon hebben overgenomen?’

‘Natuurlijk wel. Maar je verdient wat tijd om in je rol te groeien.’ Hij tikte met zijn vinger op haar neus. ‘Wees niet boos omdat ik beschermend tegenover je ben, mijn toekomstige koningin.’

Dat maakte haar aan het glimlachen. ‘Je hebt nauwelijks iets gegeten. Zal ik iets laten komen?’

‘Ik heb helemaal geen honger. Ik voel me ziek in mijn maag – het is vanmorgen begonnen en het is sindsdien niet meer gestopt. In feite is het alleen maar erger geworden. Het enige waarnaar ik verlang is slaap en jouw liefde.’

‘Dan moet je misschien proberen te slapen,’ verzuchtte ze. ‘Ik kan niet de hele avond blijven, de gasten zullen zich afvragen waar ik ben.’

‘Ik weet het.’ Hij aaide haar wang en stal een kus van haar lippen. ‘Ik kijk ernaar uit om tussen jullie tweeën wakker te worden. Mijn twee geliefden. Mijn twee vreugden.’

Ze duwde hem terug in de hoofdkussens, maar deed het zachtjes. ‘Rouwen is een zware zaak, zoals je mij ooit hebt verteld. Het vergt veel van onze kracht. Als je niet kunt slapen, vraag dan om wat wijn met een beetje slaappoeder. Dat zal je helpen.’

‘Dank je, mijn lief.’ Hij stak zijn hand uit naar haar. ‘Ga nu maar. Laat me met rust en feest, zoals het hoort.’

Isolda stond op. Voordat ze bij de deur kwam, zei ze: ‘Adalf? Het spijt me van je vriend.’

‘Dat is lief van je.’ Hij glimlachte. ‘Maar ik betwijfel of je Patrobert zou hebben gemogen.’

Ze sloot de deur voorzichtig. Megangar zat nog steeds bij het vuur. Isolda zuchtte, ging naast hem staan en stak haar handen uit naar de warmte van de vlammen.

‘Ik blijf hier, als je dat goed vindt,’ zei hij. ‘Voor het geval hij me nodig heeft.’

Isolda knikte. ‘Kende je deze Patrobert?’

‘Ja. Ik mocht hem niet zo.’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Wie was hij?’

‘De zoon van een hoge edelman. Later nam hij de plaats van zijn vader in de koninklijke raad in. Patrobert was geboren om in de politiek te zitten, en wat mij betreft is er geen grotere belediging mogelijk. Hij was slimmer dan de dood zelf. Hij was in staat om... Vergeef me deze uitspraak, prinses, maar in onze taal zouden we zeggen dat hij je je eigen stront kon laten kopen, met rente.’

Ze snoof. ‘Ik veronderstel dat Adalfonskar dat wel waardeerde?’

‘Absoluut. Patrobert leerde hem veel over hoe hij moest praten, wanneer hij moest praten en wanneer niet. Maar hij was ook een charmeur – en een aantrekkelijke man. Toen hij erachter kwam dat Adalfonskar me in zijn bed uitnodigde, probeerde hij hem ervan te overtuigen mij eruit te zetten en zijn bed in plaats daarvan met hem te delen.’ Megangar keek gepijnigd. ‘Tegenwoordig zou ik hem in zijn gezicht uitlachen om zijn vergeefse pogingen om tussen mij en mijn meester te komen. Maar in die tijd was ik er niet zo zeker van dat ik de liefde van Adalfonskar voorgoed had gewonnen en dat hij me niet zou inruilen voor iemand die aantrekkelijker, rijker en van een hogere status was.’

‘Megangar.’ Ze draaide zich weg van het vuur en naar hem toe. ‘Ben je bang voor mij, op die manier?’

‘Nee,’ zei hij, met een klein glimlachje. ‘Ik weet dat jij niet zult proberen om me uit zijn bed te jagen.’

‘Ik zou je nog eerder weer terug naar binnen lokken.’ Ze glimlachte en drukte impulsief een kus op zijn ruwe kaak. ‘Ik moet naar beneden.’

‘Ik twijfel er niet aan dat Edhelbritta net buiten de deur op je zal wachten, stomend van woede.’ Hij grijnsde brutaal. ‘Heb je later vanavond mijn aandacht nodig?’

Haar glimlach verbreedde zich, terwijl haar hand over de leren plaat op zijn borstkas gleed. ‘Dat zou me niet verbazen, dus ga nergens heen. Ik ben straks...’ Haar laatste woorden werden gesmoord omdat hij haar plotseling naar zich toe trok en zijn mond op de hare drukte in een ruwe kus. Zijn hand greep haar middel vast. Tot zover zijn nederigheid, dacht Isolda. Ze stond zichzelf toe om zich even over te geven aan de hitte die zijn kus in haar deed ontwaken, maar toen maakte ze zich voorzichtig los uit zijn armen. ‘Nu moet ik gaan. Het duurt niet lang meer, dat beloof ik.’

Ze nam even de tijd om haar verwarde haar weer in model te krijgen en stapte de kamer uit. Edhelbritta keek met een frons tussen haar wenkbrauwen op haar neer.

‘Ik hoop dat je weet waar je mee getrouwd bent,’ zei ze.

Isolda keek haar vragend aan, waarna ze zich omdraaide en terugliep naar de eetzaal. ‘Wat wil dat zeggen?’

‘Je weet dat je man met zijn bediende slaapt, nietwaar?’

Isolda lachte bijna hardop. ‘En jij hebt echt geen gevoel voor decorum, hè?’

‘Ik heb er nooit om gegeven.’

‘Je bent tenminste eerlijk. En om je vraag te beantwoorden: ik ben ervan op de hoogte.’

De Skanderiaanse haalde haar schouders op. ‘Dan is het jouw probleem.’

Isolda keek haar aan. ‘Je bent niet blij dat je hier bent, of wel?’

‘In een ver land, weg van mijn zusters, om een moedergeit te beschermen? Nee. Helemaal niet. Maar ik heb een schuld te betalen aan je echtgenoot, en dat zal ik doen. Met mijn leven, als het moet.’

‘Ben ik de geit in dit verhaal?’ Edhelbritta haalde haar schouders op. ‘Jullie Skanderianen,’ zucht Isolda. ‘O ja, dat doet me eraan denken: ik zou graag Skanderiaans met je spreken. Dat is een goede oefening voor me.’

‘*Ovviaklart, regin,*’ zei Edhelbritta met een zucht.

3

Adalfonskar maakte haar wakker door zijn arm om haar heen te slaan. Ze lag op haar zij, met haar gezicht van hem afgewend. Een moment later voelde ze hoe hij een kus op haar haren drukte.

‘Goedemorgen, prinses.’

Ze gaapte en knipperde tegen het daglicht. ‘Is het al ochtend?’

Hij grinnikte. ‘De zon is uren geleden al opgegaan. We hebben geslapen als borelingen, jij en ik.’

‘Je realiseert je dat de meeste borelingen de halve nacht doorbrengen met huilen?’ Ze draaide zich om in zijn armen.

‘Ik heb jou geen moment horen huilen.’ Hij kuste haar. Een van zijn handen gleed richting haar heupen en trok haar wat dichterbij. Zijn gespierde lichaam drukte warm tegen het zijne. Ze bestudeerde zijn gelaatstrekken. De gespannen trek om zijn lippen was er nog steeds, net als de vermoeide blik in zijn ogen, ondanks dat hij net geslapen had. ‘Je was niet meer wakker toen ik gisteren in bed kwam,’ zei ze. ‘Heb je dat slaappoeder genomen?’

De prins gromde. ‘Megangar moest het me zo nodig voeren.’

Bij het noemen van zijn naam, kwam de andere man overeind. ‘En ik had groot gelijk om het u te geven,’ zei hij. ‘U had slaap nodig, mijn prins.’

‘Het feit dat ik jou dat voor me laat beslissen, toont wel aan hoe slap ik geworden ben.’

Megangars hand verdween onder de dekens. ‘Zo slap voelt u anders niet aan.’

Isolda snoof lachend. Ze streelde Adalfonskars blote schouder. ‘Ik weet zeker dat je sterk bent waar het er toe doet.’

Adalfonskar mompelde iets onverstaanbaars en draaide zich op zijn rug. Megangar volgde zijn bewegingen en bleef hem strelen onder de dekens.

Isolda vroeg zich ten zeerste af of hij zich wel beter voelde. Bij Skaa, ze betwijfelde het. Hij leek werkelijk erg geraakt te zijn door het slechte nieuws. Ze hief haar hand op en aaide over zijn voorhoofd. ‘Heb je iets nodig?’

‘Enkel jou.’ Hij richtte zich half op en kuste haar.

Ze opende haar lippen voor zijn kus en voelde zijn stoppels langs haar huid schuren. Toen hij zich weer liet zakken, vleide ze zich tegen hem aan, haar gezicht dicht bij het zijne, zodat ze hem terug kon kussen. ‘Dat is gemakkelijk genoeg te regelen.’

Hij reageerde niet. Zijn vingers gleden over haar tepel en speelde er zachtjes mee. Hij gromde toen Megangars hand iets deed dat Isolda niet kon zien.

‘Meer, mijn prins?’ vroeg zijn dienaar plagend.

‘Ga door,’ zei Isolda tegen Megangar, voordat haar echtgenoot iets kon zeggen. Megangar knipoogde naar haar en gleeed met zijn hand langs Adalfonskars geslacht. Haar echtgenoot kreunde, Megangar drukte zijn lippen tegen de zijne om het geluid te smoren.

Isolda rustte haar hoofd op Adalfonskars schouder, zodat ze lui als een slaperig katje kon kijken naar wat de twee mannen deden. Tegen de tijd dat Megangar zich terugtrok, lag er een tevreden glimlach op haar lippen.

Adalfonskar kneep in haar tepel. ‘Vind je het leuk om me te horen kreunen?’ gromde hij.

Ze grinnikte. ‘Zeker.’

‘Ik jou ook.’ Hij liet zijn hand naar beneden afdalen, van haar borst naar haar buik. ‘Streel jezelf, zoals Megangar mij streeelde.’

Haar hand gleeed gehoorzaam de zijne achterna, over haar buik naar het gevoelige plekje tussen haar benen. Ze was al wat verhit geraakt van het kijken naar Adalfonskar en Megangar. Haar vingertoppen dansten zachtjes om haar knopje heen. ‘Zo?’

‘Ik wil je naar adem horen snakken. Kreunen en kronkelen...’ De woorden werden wat gesmoord toen hij zelf naar adem hapte – blijkbaar had Megangar hem stevig in zijn greep genomen. ‘Verdomme, Skanderiaanse hond, je onderbreekt me...’

‘Verontschuldigen,’ zei Megangar met weinig overtuiging, en smoorde zijn meesters woorden met zijn lippen.

‘Ik heb wat meer tijd nodig om zover te komen,’ fluisterde Isolda, vlakbij zijn oor. ‘Of wat meer hulp...’ Toen Megangar zijn kus beëindigde, draaide Adalfonskar zich naar haar toe en kuste haar ook. Zijn handen waren plotseling overal: strelend langs haar rug, in haar nek, op haar borsten. Haar ogen vielen dicht en ze hoorde een klein geluidje van haar eigen lippen rollen.

‘Ik ben dol op dat geluid,’ gromde Adalfonskar. Hij duwde zijn dienaar bij hem vandaan en zei: ‘Laat haar sidderen.’

De lakens ritselden en het bed deinde toen Megangar opstond en achter Isolda plaatsnam. De warmte van zijn lichaam straalde door tot in haar botten. Isolda leunde tegen zijn borst, die zo breed en sterk voelde als die van een beer. Zijn armen omvatten haar middel met gemak en ze kon zijn harde erectie tegen haar voelen drukken. Zijn grote hand daalde af naar de hitte tussen haar benen, waar hij traag cirkeltjes begon te tekenen rondom haar